

Sygn. akt III Ca 1395/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Hadryś

Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

SR del. Anna Hajda

Protokolant Tomasz Bałys

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2014 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa R. C.

przeciwko W. R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 16 kwietnia 2013 r., sygn. akt II C 388/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3500 zł (trzy tysiące pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 września 2011 roku;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 792 zł (siedemset dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 475 zł (czteryście siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

SSR del. Anna Hajda SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Powód R. C. domagał się zasądzenia od pozwanego W. R. kwoty 3.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 września 2011r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego. Uzasadniając swoje żądanie, wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, który został uszkodzony przez pozwanego, spowodowaną przez niego kolizją drogową. Wskazał, że strony zawarły umowy sprzedaży samochodu za cenę 9.000 zł. Cena miała zostać uiszczona w 3 ratach.

W dniu zawarcia umowy, samochód został wydany pozwanemu, który uszkodził go w kolizji drogowej. Po uszkodzeniu pojazdu, pozwany zwrócił powodowi uszkodzony pojazd odmawiając zapłaty pozostałej ceny.

Nakaz zapłaty wydany w dniu 1 lutego 2012r. w postępowaniu upominawczym utracił moc wskutek wniesienia sprzeciwu pozwanego, który zaprzeczył aby był zobowiązany do zapłaty wskazanej w pozwie kwoty. Zaprzeczył również, że doszło do rozwiązania umowy, gdyż nieuiszczenie kolejnej raty wynikało z pozbawienia pozwanego dysponowania pojazdem.

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2013r. powództwo oddalił.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że 15 kwietnia 2009r. strony zawarły umowę nazwaną „umową wstępną”, której przedmiotem była sprzedaż samochodu M. o nr rej. (...) za cenę 9.000 zł płatną w trzech ratach (I rata – 4.800 zł, II rata – 2.100 zł i III rata 2.100 zł). Zapłata II raty miała nastąpić 30 lipca 2010r., a III raty do 30 sierpnia 2010r. Niedochowanie terminu spłaty powodować miało „przepadnięcie” dokonanych wpłat, a samochód miał wrócić do powoda. Po spłacie całości spisana miała być umowa sprzedaży. Z umowy tej wynikało, że samochód wraz z dokumentami przekazany został pozwanemu.

Tego samego dnia strony zawarły drugą umowę – „umowę zaliczki” – w myśl której, pozwany wpłaca na rzecz powoda kwotę 4.800 zł, stanowiącą I ratę ceny zakupu pojazdu marki M.. W umowie powtórzono postanowienia dotyczące zawarcia umowy sprzedaży.

W grudniu 2009r. pozwany kierując samochodem opisanym powyżej spowodował kolizję drogową, za którą został ukarany mandatem karnym. W efekcie zdarzenia pojazd uległ uszkodzeniu. Pozwany odstawił uszkodzony samochód do warsztatu będącym własnością do K. K.. Zgodnie z kosztorysem opracowanym przez K. K. szacowany koszt naprawy pojazdu miał wynieść 3.500 zł. Powód uiścił na rzecz A. K. kwotę 1.500 zł tytułem zaliczki na poczet kosztów naprawy pojazdu. A. K. przystąpił do naprawy pojazdu, jednak jej nie ukończył, gdyż obie strony chciały ten samochód odebrać i nie potrafiły się porozumieć w przedmiocie tego, kto jest obowiązany ponieść koszt naprawy.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy zakwalifikował roszczenie powoda w oparciu o art. 415 k.c. Wskazując na przesłanki odpowiedzialności pozwanego wskutek zdarzenia z grudnia 2009r., Sąd Rejonowy uznał, że powód ich nie wykazał, wysokości szkody, wskazując, że jej ustalenie winno nastąpić w oparciu o wiadomości specjalne. Powód takiego dowodu nie zawnioskował, w związku z czym zasadne było oddalenie jego powództwa.

Apelację od tego orzeczenia wniósł powód zarzucając błędne przyjęcie, że powód nie wykazał wysokości szkody wyrządzonej zdarzeniem spowodowanym przez pozwanego, podczas gdy powód przedstawił należyty kosztorys opiewający na kwotę 3.500 zł, a pozwany przyznał, iż koszt naprawy samochodu miał wynosić 3.500 zł.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda żądanej kwoty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda, przyjmując podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logicznych i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne. Niemniej jednak wnioski z nich wyprowadzone były nieprawidłowe.

Sąd Rejonowy kwalifikując roszczenie powoda jako mające swoje źródło w czynie niedozwolonym, prawidłowo wskazał przesłanki tej odpowiedzialności. Nieprawidłowe było jednak stwierdzenie, że powód nie wykazał zasadności swojego roszczenia, w szczególności wysokości szkody. Sąd Rejonowy wyszedł bowiem z założenia, że wobec zakwestionowania wysokości tej szkody przez pozwanego w sprzeczności od nakazu zapłaty, ustalenie jej wysokości możliwe jest jedynie na podstawie opinii biegłego, gdyż wymagało to wiadomości specjalnych.

Sąd Rejonowy ferrując zaskarżony wyrok pominął art. 322 k.p.c. Zgodnie z nim, jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ścisłe udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Zastosowanie tego przepisu prowadzi do odejścia od formalistycznego podejścia do realizacji obowiązków wynikających z art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c., charakterystycznego dla procesu kontradiktoryjnego. Wskazał na to również uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 26 stycznia 2006r. (II CSK 108/05), wskazując, że wskazane w tym przepisie pojęcie „niemożliwości” należy interpretować nie tylko w znaczeniu obiektywnym, lecz w zakresie tego pojęcia zawiera się również niemożliwość ścisłego ustalenia szkody na podstawie materiału dowodowego przedstawionego przez powoda do oceny przez sąd. W takim razie sąd, nie mając obowiązku przeprowadzenia uzupełniających dowodów z urzędu, powinien, kiedy fakt poniesienia szkody jest bezsporny, podjąć próbę ustalenia jej wysokości na podstawie oceny "opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy".

Powyższe czyniło zasadnym uwzględnienie roszczenia powoda. Sąd Okręgowy analizując materiały dowodowe doszedł do przekonania, że wysokość szkody należało ustalić na kwotę 3.500 zł. Ma to swoją podstawę zarówno w tym, że na rozprawie w dniu 18 grudnia 2012r. pozwany oświadczył, że poczuwa się do obowiązku kwoty 3.500 zł, pod warunkiem, że spisana zostanie umowa sprzedaży, jak również w zeznaniach świadka A. K., oraz, w sposób pośredni, również zeznaniach pozwanego złożonych na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2013r. Powyższe czyniło zasadnym uwzględnienie powództwo w pełnym zakresie.

Odsetki, na podstawie art. 481 § 1 k.c., uznano za należne od dnia wezwania pozwanego do zapłaty pismem z 15 września 2011r.

Wobec powyższego wyrok podlegał zmianie w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty te złożyły się: wynagrodzenie adwokata ustalone w oparciu o § 2 ust. 1 w związku z § 6 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 poz. 461) oraz opłata od pozwu ustalona na podstawie art. 13 ustawy z dnia z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2010r. Nr90, poz. 594 z późniejszymi zmianami) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa ustalona na podstawie załącznika wskazanego w art. 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (tekst jednolity: Dz.U. z 2012r. poz. 1282 z późniejszymi zmianami).

O kosztach postępowania odwoławczego, wobec zakwalifikowania pozwanego jako strony przegrywającej w całości i braku podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c., orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. przy uwzględnieniu 2 ust. 1 w związku z § 6 ust. 3 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz art. 13 w związku z art. 18 ust. 2 ustawy z dnia z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

SSR (del.) Anna Hajda SSO Krystyna Hadryś SSO Andrzej Dyrda